

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobkyně: **F. Z.**
státní příslušnost Čínská lidová republika

zastoupena advokátem JUDr. Bc. Stanislavem Brunckem
sídlem 602 00 Brno, Benešova 628/12

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2018, č.j. OAM-181/ZA-ZA11-P15-2016, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR se **zrušuje** a věc se mu vrací k dalšímu řízení.

- II. Odměna advokáta JUDr. Bc. Stanislava Bruncka se určuje **částkou 12 342 Kč**, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 7. 2. 2018, č.j. OAM-181/ZA-ZA11-P15-2016 žalované Ministerstvo vnitra České republiky rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu správního řízení vzal žalovaný za objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je skutečnost, že čínská vláda pronásleduje věřící. Na základě výpovědi žalobkyně a shromážděných informací ohledně dodržování lidských práv a svobod v zemi původu žalobkyně učinil žalovaný závěr, že žalobkyně nebyla ve vlasti pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť takové důvody v průběhu řízení ani neuváděla. Podle žalovaného nebyla žalobkyně v zemi původu z důvodu příslušnosti k náboženské skupině vystavena pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu, proto jí podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu rovněž mezinárodní ochrana udělena nebyla. Jelikož žalovaný nezjistil skutečnosti nasvědčující, že se v jejím případě jedná o případ hodný zvláštního zřetele, neudělil žalobkyni ani azyl z humanitárních důvodů podle ust. § 14 zákona o azylu. Stejně tak jí neudělil doplňkovou ochranu ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, neboť nezjistil důvody, pro které by žalobkyni v případě návratu do země původu hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy.
2. Žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí podala včasnou žalobu, v níž se dovolávala svých skutkových tvrzení učiněných v průběhu správního řízení, jakož i zjištění, která vyšla v průběhu tohoto řízení najevo. Je čínskou státní příslušnicí a členkou domácí křesťanské církve Yi Xin Chengyi, do které vstoupila v dubnu 2013. V souvislosti s členstvím v této církvi popsala své problémy a pronásledování ze strany čínského státu. V důsledku nelegálnosti této církve jsou náboženská setkání jejich členů konaná s tichými projevy a zakrytými okny. Žalobkyně se zmínila o svých konkrétních problémech, kdy se jí policejní hlídka pokusila zadržet s podezřením, že je věřící, pátrala po ní u nich doma, kde manželovi vyhrožovali, že rodině znemožní podnikat a děti nebudou moci studovat vysokou školu. Žalobkyně byla nucena bydlet v jiných místech po tom, co po ní policie pátrala a prohledávala okolí bytu, kde se realizovalo náboženské setkání. Obává se návratu do Číny, neboť byla v Číně nucena se schovávat, nemohla svobodně vyznávat svou víru a čínským úřadům je zřejmě známo, že požádala o mezinárodní ochranu. Žalovanému vytýkala, že jeho rozhodnutí je založeno na nedostatečných skutkových zjištěních ohledně země jejího původu, neboť neprovedl důkazy svědčící o pronásledování křesťanů v Číně, které mu v průběhu správního řízení navrhla a předložila. Konkrétně poukázala na zprávy Ministerstva zahraniční Spojených států a Komise Spojených států pro mezinárodní náboženskou svobodu a zprávu neziskové organizace Open Doors, zprávu švýcarské organizace na pomoc uprchlíkům, zprávu organizace China Aid a zprávy odborníků k postavení

církvi v Číně. Žalovaný učinil závěr o ekonomické motivaci žalobkyně pro podání žádosti o mezinárodní ochranu a o organizovaném odjezdu ostatních žadatelů z Číny, přičemž tento závěr nemá oporu ve správním spise. Žalobkyně splňuje předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany udělením azylu z důvodu pronásledování pro náboženské vyznání. Žalovaný také nesprávně vyhodnotil skutečnosti svědčící o hrozbě vážné újmy žalobkyni v případě návratu do Číny. Žalobkyně považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, neboť nereaguje dostatečně a konkrétně na zjištění a tvrzení, která vyšla ve správním řízení najevo. Navrhovala, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2018, č.j. OAM-181/ZA-ZA11-P15-2016 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Při řízení o žalobě žalobkyně vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a následujících soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).
5. Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 19. 2. 2016. V rámci poskytnutí údajů k této žádosti dne 24. 2. 2016 uvedla, že je čínské národnosti, je křesťankou a hlásí se k církvi Yi Xin Chengyi. Do České republiky přicestovala dne 15. 2. 2016 letecky z Pekingu přes Varšavu na české turistické vízum. Jako jediný důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že čínská vláda pronásleduje věřící. Dne 24. 2. 2016 byl s žalobkyní proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru pak krajský soud zjistil, že se žalobkyně stala příslušnicí shora uvedené církve v dubnu 2013. Důvodem byla skutečnost, že si její manžel našel jinou ženu a žalobkyně hledala způsob jak se psychicky s tím vyrovnat. Čína je však země, která je nábožensky omezována a nechce je nechat věřit. Pokud se setkávají se spoluvěřícími, musí být velmi opatrní. Popsala v tomto směru dva zažité problémy. První se udál 12. 10. 2014, kdy odcházela z domu svého souvěrce a jeho soused ji udal. Auto čínské policie bylo na cestě a policisté je vyšetřovali, avšak nevěděli, v domě z kterého bratrů a sester se setkávají. Druhý problém byl dne 18. 7. 2015 v době shromáždění v domě jedné z jejich sester. Majitel tohoto bytu přivedl policisty a ti je měli zatknout. Policistům se nepodařilo otevřít dveře a nedostali se dovnitř, žalobkyně jen slyšela zvenku, jak jim nadávají a poté odešli. Během svého života v Číně se žalobkyně do kontaktu s policisty nebo státními orgány v souvislosti s náboženským vyznáním nedostala. V den po druhém zmíněném incidentu, tj. 19. 7. 2015 policisté přinesli střelnou zbraň a obklíčili dům a místnosti a větracím systémem je sledovali. V té době byla žalobkyně již pryč a po posledním incidentu se nemohla v místě pobytu zdržovat, proto odešla do provincie Hebei, města Baotin Xiezhuang. Tam jí udělali místní registraci 1. 11. 2015 a poté městský sněm veřejně vystoupil proti věřícím. V době konání kontroly registrace nebyla žalobkyně v bytě a dodala, že pokud by jí úředník označil jako věřící křesťanku, byla by chycena a odvedena policií. Dne 13. 11. 2015 s dvěma spoluvěřícími sestrami diskutovaly o tom, že v Číně nemají šanci na další existenci a chtěly zemi původu opustit. Sestra T. našla místního vůdce mafie L. G., kterému nechali vyřídit pasy a víza a každá mu zaplatila 40 000 Juanů. Po příletu do České republiky našla jednoho Číňana, který jí řekl, že pro legalizaci

pobytu musí dorazit do Brna do centra pro uprchlíky. Závěrem uvedla, že pokud by se vrátila do Číny, kde není uznávána náboženská svoboda, byla by zatčena a přišla by úplně o možnost vyznávat víru. V případě, že by se její osobní informace dostaly do rukou veřejné bezpečnosti, určitě by zahájili široké pátrání po její osobě. Dne 25. 5. 2015 byl uskutečněn s žalobkyní doplňující pohovor k její žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně při něm odpovídala na otázky týkající se udělení českého víza a uvedla, že o obsah žádosti o toto vízum se nezajímala, neboť jí zprostředkovatel řekl, že pokud chce jet do zahraničí, má podepsat patřičnou žádost, o jejíž obsah se žalobkyně nezajímala. K vycestování z Číny v roce 2016 se rozhodla, protože v její zemi není svoboda vyznání. Opakovala, že její manžel si navíc do domu přivedl novou ženu, která mu dokonce porodila dítě. Sama si vízum nevyřizovala osobně, tuto záležitost vyřizoval člověk, kterému dala peníze. Dále uvedla, že hlavním důvodem její žádosti o vízum byl odjezd do kterékoliv země třeba i jako turistka a opakovala, že do České republiky přicestovala za účelem požádat zde o mezinárodní ochranu. Těsně před svým odjezdem z vlasti ukončila pracovní poměr. Pokud součástí žádosti o vízum pro průjezd do České republiky bylo potvrzení o zaměstnání, pak toto potvrzení tam uvedl zmíněný zprostředkovatel L., který do žádosti uvedl nepravdivé údaje, aby to vše co nejrychleji prošlo a bylo vydáno vízum. Další doplňující pohovor byl s žalobkyní proveden dne 23. 11. 2016, při němž uvedla příběh sestry – kadeřnice, která byla policií bita, aby vyradila, kde jsou církevní příspěvky, které měla na starost. Ke svým problémům vypověděla, že v listopadu 2014 se zúčastnila církevního shromáždění, a když odcházela, na cestě poblíž domu, kde se shromáždění konalo, stálo policejní auto. Nastoupila na svoje elektrické kolo a rozjela se na opačnou stranu, přičemž na ni křičeli a volali „jestli jste věřící, stůjte“. Díky úzkým malým uličkám se jí podařilo na kole policistům ujet a později se dozvěděla, že domácí z bytu, kde se shromáždění konalo, policisté odvedli. Když se jednou vrátila domů, její manžel jí řekl, že u nich byla policie a vyhrožovali mu, aby žalobkyně nevěřila v Boha a pokud bude dále věřit, znemožní její rodině podnikat a děti nebudou moci jít na vysokou školu. Rovněž nebudou moci pracovat ve státních institucích a nebudou dostávat pojištění ani důchod. Žalobkyně se také zmínila o shromáždění v domácnosti, které se konalo v červenci 2015 a druhý den ráno je tam policie hledala. S další sestrou musela opět změnit místo pobytu. Sdělila, že v listopadu 2015 čínští policisté kontrovali, jak jsou lidé hlášeni k pobytu, což dle jejího názoru byl nástroj k útlaku věřících a tím pádem dotyčná domácnost nebyla pro ně bezpečná. V rámci tohoto druhého doplňujícího pohovoru žalobkyně pak odpovídala na podrobné otázky týkající se jejího náboženského vyznání. Žalobkyně v průběhu řízení doložila do správního spisu internetové články ChinaAid v čínském a českém jazyce, k čemuž ještě dodala vyjádření k dosavadnímu průběhu řízení a návrh na doplnění dokazování doručené prostřednictvím jejího právního zástupce žalovanému dne 16. 2. 2017. Tímto návrhem navrhla žalovanému překlad předložených zpráv vládních institucí a nevládních organizací psaných převážně v anglickém a německém jazyce. Součástí správního spisu jsou také informace a zprávy shromážděné v průběhu správního řízení žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Čínské lidové republice, a to:

- Výroční zpráva Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017,
- Zpráva Freedom House ze dne 27. 1. 2016 nazvaná „Svoboda ve světě 2016 – Čína“,

- Zpráva Amnesty International ze dne 24. 2. 2016 – Výroční zpráva Amnesty International 2015/2016,
- Výroční zpráva China Aid Association z března 2016 nazvaná „Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou“,
- Výroční zpráva o svobodě vyznání za rok 2015 Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 10. 8. 2016,
- Zpráva Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie ze dne 21. 4. 2016 nazvaná „Zpráva o lidských právech a demokracii za rok 2015 – kapitola IV: Prioritní země – Čína,
- Zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie z března 2016 nazvaná „Čína: Křesťané“.

Veškeré shora uvedené informace o zemi původu žalobkyně byly opatřeny čínským překladem.

6. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
7. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděná, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Podle odstavce 5 téhož ustanovení ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmou se rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, směřující k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování stíhání a trestání jednání představující pronásledování nebo vážnou újmu za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec k ní má přístup. Podle odstavce 6 téhož ustanovení původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace včetně mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny nebo odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou.
8. Podle článku 9 odst. 1 Směrnice Rady 2004/83/ES o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohly žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (tzv. kvalifikační směrnice) za pronásledování ve smyslu článku 1 odst. A Ženevské úmluvy je považováno jednání, které je:

- a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle článku 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit nebo
- b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písm. a).
9. Podle odst. 2 písm. a) téhož článku kvalifikační směrnice za pronásledování ve smyslu odstavce 1 může být mimo jiné považováno použití psychického nebo fyzického násilí včetně sexuálního násilí.
10. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se udělí doplňková ochrana cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
11. Podle odst. 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
12. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí i z připojeného správního spisu v daném případě vyplynulo, že žalobkyně jako zásadní a v podstatě jediný důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla obavy z pronásledování z důvodu, že je křesťankou hlásící se k církvi Yi Xin Chengyi (k víře „Stát se spravedlivým“). Jak vyplynulo z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný nezpochybnil věrohodnost výpovědi žalobkyně ohledně její příslušnosti k této náboženské skupině a nezpochybnil ani její tvrzení o životě v zemi jejího původu a její konkrétní potíže. Na straně 21 v posledním odstavci odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že „dospěl následně k závěru, že nelze zcela vyloučit, že žalobkyně je příslušnicí církve Yi Xin Chengyi, neboť její výpovědi stran uvedené církve alespoň v základních obrysech odpovídají informacím, které by řadový příslušník církve i s ohledem na jeho vzdělání, věk a sociální původ mohl mít. Její výpovědi v tomto směru byly konzistentní, vnitřně ani ve vzájemném vztahu nerozporné a bez ohledu na skutečnost, že se správnímu orgánu nepodařilo získat konkrétní a objektivně ověřitelné informace o tomto konkrétním náboženském hnutí“, považuje správní orgán žadatelky za dostatečnou“ (pozn. soudu - žalovaný se zřetelem k této formulaci zřejmě mínil to, že považuje výpověď žalobkyně v tomto bodě za dostatečnou). Následně žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí pokračuje tím, že s ohledem na tvrzenou příslušnost žalobkyně k církvi Yi Xin Chengyi se seznámil se situací v oblasti dodržování svobody vyznání v Číně. Cituje Informaci Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017, podle které vláda

omezuje praktikování náboženství na pět oficiálně uznaných náboženství a pouze v oficiálně uznávaných náboženských prostorách a zároveň klasifikuje mnoho náboženských skupin, které nejsou pod její kontrolou, jako „kulty zla“. Podle Zprávy Freedom House, nazvané „Svoboda ve světě 2017 – Čína“ ze dne 27. 1. 2016 je svoboda vyznání ze strany formální ateistické Komunistické strany Číny přísně omezována. Všechny náboženské skupiny jsou povinny se registrovat u státní správy, některé skupiny jsou zakázány a jejich členové jsou pronásledováni, vězněni a mučeni. Neregistrované skupiny včetně neoficiálních protestantských a římskokatolických kongregací působí v legální šedé zóně. Některé jsou schopny se postupně setkávat za tichého souhlasu místních správních orgánů, zatímco shromáždění jiných domácích církví jsou naopak přepadána anebo vykazována ze svých shromáždíšť. Podle Zprávy Amnesty International 2015/2016 – Čína ze dne 24. 2. 2016 byla svoboda vyznání v Číně i nadále systematicky potlačována. Dle této zprávy pokračovala vláda ve své kampani demolice kostelů a strhávání křesťanských křížů v provinciích Če-tiang. Podle Zprávy Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie ze dne 21. 4. 2016 docházelo v Číně i nadále k omezování aktivit občanské společnosti, k omezování bohoslužeb a kulturních projevů menšin. Žalovaný dále cituje Zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání za rok 2015 ze dne 10. 8. 2016, ve které Ústava Číny stanoví, že občané mají svobodu náboženského přesvědčení, ale omezuje ochranu praktikování náboženské víry na „normální náboženské aktivity“ a nedefinuje pojem „normální“. Ve zprávě je rovněž uvedeno, že v průběhu uplynulého roku se nadále objevovaly zprávy, že státní orgány fyzicky týraly, zadržovaly, zatýkaly, mučily, odsuzovaly k trestu odnětí svobody nebo šikanovaly stoupence zaregistrovaných i nezaregistrovaných náboženských skupin za aktivity související s jejich náboženskou vírou a jejich provozováním náboženských praktik. Podle Zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie – Čína: Křesťané z března 2016 se čínské úřady snaží mít pod kontrolou všechny oblasti náboženského života. Omezování náboženských svobod a činností je rozsáhlé, existují ovšem také značné rozdíly v přísnosti omezení v jednotlivých regionech. Protestantské skupiny, které nemají vazby na vlastenecké sdružení a katolíci vyznávající loajalitu k Vatikánu, nemají možnost se registrovat jako právnické osoby. Některé z nich se mohou scházet s tichým souhlasem místních úřadů, ale setkání jiných domácích církví jsou rozháněna nebo jejich členové vyháněni z míst, kde se scházejí. Z citovaných zpráv o zemi původu žalobkyně pak žalovaný učinil tento dílčí závěr: „Po porovnání informací sdělených žadatelkou, resp. jejím právním zástupcem a jejich porovnání s výše uvedenými informacemi o situaci členů náboženských menšin v Číně správní orgán dále konstatuje, že tito se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek“. Jinými slovy, žalovaný z citovaných shromážděných zpráv o poměrech v zemi původu žalobkyně má za prokázáno, že v Čínské lidové republice je svoboda náboženského vyznání do značné míry omezována a že v této zemi existuje pronásledování z náboženských důvodů. S tímto dílčím závěrem žalovaného krajský soud zcela souhlasí.

13. Krajský soud ovšem nemůže souhlasit s dalším závěrem žalovaného, a sice že „pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodu náboženského vyznání žalobkyně nebo její budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do vlasti, pak v tomto bodě správní orgán důvodnost žádosti jmenované o mezinárodní ochranu dle zákona o azylu neshledal“. Podle názoru žalovaného ačkoliv byla žalobkyně dle svých tvrzení

příslušnicí uvedené církve a svou víru po značnou část života ve své vlasti vyznávala, nikdy nebyla ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek zadržena či dokonce opakovaně zadržována či vězněna a nebyla ve své vlasti během života ani v současnosti trestně stíhána a nestala se ani terčem jakéhokoliv jiného negativního jednání čínských státních orgánů či bezpečnostních složek vůči své osobě, tím méně pak z důvodu svého náboženského přesvědčení. Z uvedeného žalovaný pak dovodil další dílčí závěr, že „žalobkyně pouze využila znalosti o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přestože ona sama ve skutečnosti ve své vlasti ohrožena nikdy nebyla“. Tento názor žalovaného je dle krajského soudu ničím nepodložený a je v příkrém rozporu s opakovaným tvrzením žalobkyně, která ve svých výpovědích uváděla, za jakých okolností musela probíhat jednotlivá jejich náboženská setkání spojená s tichými projevy a zatemněnými okny, zmínila se o bití, ne-li mučení spoluvěřící, která měla na starost finance církve a popisovala následné prohledávání míst konání těchto náboženských setkání policií. Zmínila se o situaci, kdy sama byla policií pronásledována a o tom, že bylo vyhrožováno jejímu manželovi, že pokud nepřestane věřit, znemožní mu podnikání a studium jejich dětí na vysokých školách. Byla nucena kvůli policejnímu pronásledování měnit místo pobytu a ukrývat se. Se zřetelem k výše citovanému ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu a článku 9 odst. 1 kvalifikační směrnice lze tedy nepochybně připustit, že žalobkyně měla odůvodněné obavy z pronásledování pro příslušnost k náboženské skupině a tato skutečnost nebyla nikterak v průběhu správního řízení vyvrácena. Ze stejných důvodů musí krajský soud dále hodnotit jako nepřezkoumatelný závěr žalovaného uvedený na str. 25 napadeného rozhodnutí, a sice že „v případě žalobkyně správní orgán opakovaně konstatuje, že závažné porušení jejich lidských práv z důvodu její náboženské příslušnosti neshledal ani v minulosti ani do budoucnosti“. Nutno dodat, že odkaz žalovaného na soudní judikaturu v této části odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela nepřiléhavý.

14. Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje krajský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí i v té části, v níž žalovaný odkazuje na možnost žalobkyně řešit svou situaci využitím vnitřního přesídlení v rámci Číny. Tento názor odůvodňuje žalovaný tak, že se veškeré pátrání policie po jmenované vztahovalo pouze na území provincie Hebei a že po ní nebylo na celém území Číny evidentně vyhlášeno pátrání, neboť v takovém případě by zcela jistě nebyl ze země žalobkyni umožněn odlet. Žádná z použitých zpráv o poměrech v zemi původu žalobkyně totiž neuvádí to, že v některé části Čínské lidové republiky nedocházelo k náboženskému pronásledování; naopak tyto informace dokladují, že k tomuto pronásledování dochází na celém území.
15. Z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dále vyplynulo, že s otázkou neudělení doplňkové ochrany žalobkyni podle ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, zejména s tím, zda žalobkyni hrozí v případě návratu nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, se žalovaný vypořádal tak, že doslovně opsal odůvodnění týkající se neudělení azylu podle ust. § 12 písm. b) téhož zákona. Krajský soud hodnotí i v této části odůvodnění rozhodnutí žalovaného jako nepřezkoumatelné, a to ze stejných důvodů, jak je uvedeno shora.
16. Žalovaný mimo jiné v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně přicestovala do České republiky zcela zřejmě v rámci organizované skupiny dalších svých spoluobčanů,

jejich údajných souvěrců, které však dle jejího vyjádření nikdy dříve neznala, a to na základě víza získaného stejně jako v případě jejich souvěrců, jak následně všichni připustili, za pomoci uvedení řady nepravdivých skutečností a doložení víceméně padělaných, resp. opětovně nepravdivých dokumentů na Zastupitelském úřadu České republiky v Pekingu. Dále žalovaný v této souvislosti uvedl, že nemá pochybnost v tom, že příjezd žalobkyně i ostatních jejích údajných souvěrců byl zcela jistě pečlivě organizovaný ze strany třetích osob, které za úplatu zajistily jak vydání víz pro tuto konkrétní skupinu osob za pomoci nepravdivých informací a pozměněných dokumentů, tak hromadný příjezd konkrétních osob do České republiky a následně i jejich cestu k podání žádosti o mezinárodní ochranu v Zastávce u Brna. K uvedenému musí krajský soud konstatovat, že z obsahu rozsáhlého správního spisu žalovaného nevyplynul jediný listinný důkaz na podporu těchto tvrzení. Z úřední činnosti krajského soudu je mu známo, že tento závěr žalovaného byl prezentován v odůvodnění dalších žalobou obdobných napadených rozhodnutích, přičemž ani z jednoho rozhodnutí nevyplynulo, kdo příjezd žadatelů o mezinárodní ochranu z Číny organizoval, jaký měl k tomu důvod, resp. co bylo záměrem této organizované akce. I kdyby ostatně tato organizovanost byla prokázána, rozhodně by nemohla být sama o sobě důvodem pro neudělení azylu či doplňkové ochrany.

17. Závěrem odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že považuje obavy žalobkyně ze zatčení ze strany čínských státních orgánů z důvodu, že bylo publikováno, že do ČR přijelo 60 čínských křesťanů, za nepodložené a čistě hypotetickou spekulaci a domněnku, neboť žalobkyně nad rámec obecného tvrzení neuvedla a nepředložila během správního řízení žádné relevantní skutečnosti, které by jí tvrzené nebezpečí činilo reálným a které by pro ni bylo dostatečným důvodem domnívat se, že ji může s významnou pravděpodobností postihnout. Žalobkyně podle žalovaného neuvedla ani žádné konkrétní právní předpisy či omezení, které by se na ni měly vztahovat v souvislosti s delším pobytem nad rámec platnosti turistického víza. K tomu žalovaný poukázal na „neexistenci důkazů o systematickém týrání včetně zadržování a špatného zacházení neúspěšných žadatelů o azyl, kteří se vrací do Číny“. Žalovaný dodal, že toto vyjádření žalobkyně je čistě účelové, protože z jím shromážděných informací rozhodně nelze dovodit, že by žalobkyně byla po svém návratu do vlasti zadržena, jak tvrdí, a postižena za podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR z náboženských důvodů. K této části odůvodnění krajskému soudu nezbyvá, než jen konstatovat, že k posouzení otázky bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o azyl do Čínské lidové republiky, si žalovaný neopatřil žádné relevantní informace, což bylo jeho povinností a dopustil se tak další vady řízení.
18. Žalovaný ve svém písemném vyjádření ze dne 23. 5. 2018 k podané žalobě žalobkyně mimo jiné odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y.E. proti Švýcarsku (stížnost č. 53110/16). Stěžovatelkou v této právní věci byla rovněž státní příslušnice Čínské lidové republiky, která požádala o azyl ve Švýcarsku 5. 4. 2015 z důvodu rizika špatného zacházení v Číně, které jí hrozilo v důsledku náboženského přesvědčení. V roce 2009 se stala členkou křesťanské domácí církve známé jako „Církev všemohoucího Boha“ či „Světlo z východu“. Švýcarský sekretariát pro migraci vyjádřil pochybnost ohledně jejího členství v této církvi, neboť její znalost této církve považoval za velmi omezenou a její výpovědi na otázky v této věci byly velmi nejasné, povrchní a vyhybavé. Podle téhož správního orgánu se stěžovatelce

nepodařilo podrobněji a přesněji vylicít tvrzení, že stoupenci uvedené církve byli zatčeni na cestě na shromáždění v domě její matky. Švýcarský spolkový správní soud učinil pak závěr, že s ohledem na celkovou výpověď vystupování této stěžovatelky se nepodařilo spolehlivě doložit skutečnost, že byla činnou členkou této církve. Také okolnosti jejího odchodu ze země dubnu 2015 na základě nově vydaného pasu naznačovaly, že v rozporu s jejími tvrzeními nebyla v té době cílem pronásledování správních orgánů. Odkaz žalovaného na výše uvedené rozsudky Švýcarského spolkového správního soudu ze dne 30. 9. 2016 i rozsudek Evropského soudu pro lidská práva je dle názoru krajského soudu značně nepřiléhavý, neboť v nyní projednávané věci příslušnost žalobkyně ke křesťanské církvi a přiměřené znalosti o této církvi nebyly v průběhu správního řízení i v napadeném rozhodnutí nijak zpochybněny. V souvislosti s vycestováním z Číny si žalobkyně opatřila pas a vízum úplatkem „mafíánovi“, který také opatřil potřebné požadované falšované doklady. Proti tomu se ve zmíněném rozsudku Evropského soudu pro lidská práva uvádí, že pokud by byla stěžovatelka pod dozorem státních orgánů, nebyl by jí pas vydán ani by jí nebylo umožněno samotné odletět z pekingského mezinárodního letiště. Nikde se však v odůvodnění neuvádí, že tato stěžovatelka při získání potřebných cestovních dokladů potřebovala pomoc tzv. „zprostředkovatelů“.

19. Ze shora uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení tímto rozsudkem bez jednání v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. a věc podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Bude na žalovaném, aby si opatřil doplňující informace týkající se bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu do země původu žalobkyně a v novém rozhodnutí srozumitelně a dostatečně odůvodnil neudělení či udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu a doplňkové ochrany podle ust. § 14 odst. 1, 2 téhož zákona.
20. Ustanovenému právnímu zástupci žalobkyně byla přiznána odměna za zastupování žalobkyně v rozsahu tří úkonů právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastupování, podání žaloby ze dne 19. 3. 2018 a písemné podání ze dne 17. 8. 2018 nazvané „Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného“; za písemné podání ve smyslu § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. v platném znění nepovažuje krajský soud podání právního zástupce ze dne 14. 2. 2019, jímž krajskému soudu předložil zprávu Veřejného ochránce práv – informace o čínských křesťanech) a tří režijních paušálů po 300 Kč celkem 10 200 Kč v souladu s ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění. S připočtením daně z přidané hodnoty ve výši 21 %, tj. 2 142 Kč činí celková odměna právního zástupce žalobkyně 12 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 2. května 2019

JUDr. Petr Indráček
samosoudce